

RECENSIE

Totaal gearriveerd

Voorstelling: Kom Door: Sanne Wallis de Vries, tekst, spel, vocalen Muziek: Dionys Breukers en Wouter Planteijdt

Regie: Marcel Sijm en Xander Straat Techniek: Max Dekker, Dolf Planteijdt

Productie: De Mannen Gezien: 2/10 Emmen, Atlas Theater Publiek: 200

Nog te zien: 7/10 Drachten, 6/11 Hoogeveen, 18/11 Groningen (Stadsschouwburg), 15/12 Meppel, 18/1 Stadskanaal, 21/1 Franeker, 5/2 Leeuwarden (De Harmonie), 17/2 Sneek

★★★★★

Een beetje weg van het cabaret en totaal gearriveerd.

Enkele jaren geleden riep Sanne Wallis de Vries met enige klem vanaf het toneel dat ze de vrouw is geworden die ze absoluut niet wilde zijn. Enfin, dat was een dagnotering, blijkt nu. Ze was een beetje ‘klaar’, zei ze, al hadden we wel door dat het niet meer was dan het thema waar ze haar voorstelling *Gut* aan kon monteren.

De ruige muziek van toen was een opmerkelijk element, dat een contrast vormde en niettemin verbond. Dat is in het programma *Kom* opnieuw het geval.

De twee muzikanten – uiteraard Wouter Planteijdt en kompaan Dionys Breukers – zijn illustratoren en in die zin mede sfeerbepalend voor wat Wallis de Vries bezighoudt. Zij opent met een schot in het verwachtingspatroon van het publiek. Het zal wel weer over corona gaan...

Welnee, het klimaat dreigt een van de beoogde onderwerpen te worden. Dat valt mee. Ze lanceert als quote de ‘one issue planet’ en daar blijft het ongeveer bij. Haar ambitie ligt onder meer bij snelle wendingen. Wars van doorzeuren, bouwt ze met porties ironie in een mix met satire haar eigen samenvattingen op. Het ‘omdenken’ beheerst ze als weinigen. Die term is Friezen vertrouwd. Niet zo gek, dus, dat ze daarmee komt. Ze is van Friese origine en spreekt de taal. Heerlijk. Vooral, omdat ze het behaagzieke uitmelken van succesjes mijdt als de pest.

Haar fenomenale typeringskunst en de bijbehorende mimiek zijn niet meer dan een facet. Mensen kennen haar uit een voorbije tijd, toen dit op tv heel goed gedaan werd bij *Kopspijkers* en we nog niet werden afgescheept met het armzalige *Spaanders*. Bij haar kun je terecht voor een vlijmscherpe persiflage op Femke Halsema. Krachtig, kort en dodelijk. Het tekent haar slagvaardigheid, maar ze heeft meer te melden.

Een van de kwaliteiten van *Kom* schuilt in haar samenwerking met twee regisseurs. De acts vloeien in elkaar over; lassen zijn onzichtbaar aangebracht.

Sanne Wallis de Vries is niet uit op een avond van eindeloze hilariteit. Kenmerkend en doordacht is de manier waarop ze zichzelf in de rede valt, en dan in een gesprek met haar kinderen een dreunend signalement van deze tijd deponceert. Er zijn slechts een paar zinnen nodig om te duiden wat onze minister-president niet is... Korte metten.

De lopende gimmick is een speech die ze in gedachten heeft. Een opdracht aan zichzelf, omdat ze iets af te maken heeft. Inderdaad, er staat een kathedraal, maar de rest kun je gelukkig vergeten, omdat haar telkens iets anders te binnen schiet, zoals de vraag waar een open keuken begint. De zaal (‘wat een fijne groep’) gaat daarin mee. Dat zal zeker te maken hebben met de precisie waarmee ze werkt.

Merkwaardige situaties exploiteert Sanne wellustig, zoals in het pleidooi voor een superheld, meer beweging en meer onverschilligheid. De verschijning van een travestiet met een verhaal én een reden loopt daarmee in de pas. Hoe ‘vreemd’ ook, laat haar gaan. Ze doet wat je nergens ziet, gordt een gitaar om, beheerst de hysterie die ze ontsteekt. Welja, je krijgt ook een college mee over taalafspraken ten aanzien van het geslacht.

En hoe ze recensenten de les leest... Meestal zijn het mannen, die de onbenulligste stukjes schrijven, opgetrokken uit een kast met nietszeggende clichés.

Dat kan ze zelf net zo goed.